

Arrest

nr. 121 998 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 december 2011 het Rijk binnen en diende op 31 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 22 november 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. A. M. O., hebt de Colombiaanse nationaliteit. U bent geboren op 14 augustus 1966 in Salgar in het departement Antioquia. U verhuisde met uw familie naar de stad Medellin eveneens in het departement Antioquia. Daar woonde u in verschillende wijken tot u in juli 2011 met uw zoon R. D. L. S. naar La China in de stad San Felix in het departement Antioquia verhuisde. U bent in 1986 gehuwd met L. E. G. A. en gescheiden in 2006. U hebt één zoon R. D. L. S., geboren op 31 december 1987, die momenteel in Bogota, de hoofdstad van Colombia verblijft. U heeft een middelbaar diploma en u volgde een opleiding schoonheidsspecialiste. U werkte meer dan tien jaar in een fabriek.

Verschillende problemen liggen aan de basis van uw asielaanvraag in België. Vanaf 1990 werd u afgeperst door georganiseerde criminele bendes. Toen u nog in de wijk El Pinal in Medellin woonde, betaalde u iedere week 2000 pesos wanneer zij van deur tot deur gingen om beschermingsgeld op te halen. In 2002 werd u getipt dat het plan bestond om vijf studenten, onder wie uw zoon, te vermoorden omdat zij weigerden drugs te verkopen en wapens te smokkelen op school. U verliet op 8 december 2002 de wijk El Pinal in Medellin en verhuisde naar de wijk San Antonio de Prado die in dezelfde stad gelegen is. De vier schoolgenoten van uw zoon werden vermoord, uw zoon ontsnapte door uw verhuis aan de dood. U diende geen klacht in omdat u represailles van de bende vreesde. Vanaf 2004 moest u 10% van uw loon afstaan. In 2006 werd het bedrag verhoogd tot 20% van uw loon. Uw zoon werd eveneens afgeperst in de periode dat jullie in de wijk San Antonio de Prado woonden. Hij moest omwille van de bedreigingen zijn werk in de vleesindustrie stopzetten. Uw zoon werd daarnaast gevraagd zich bij een bende aan te sluiten in ruil voor een grote som geld. Hij weigerde. In juli 2011, toen u met uw zoon in de wijk Barichara in San Antonio de Prado in Medellin woonde, vernam u dat uw zoon R. D. voortdurend bedreigingen ontving van het bendelid R. V.. Uw zoon had namelijk van mei tot midden juni 2011 een relatie met een meisje waar R. V. zijn oog op had laten vallen. Via twee vriendinnen hoorde u het nieuws dat een miljoen pesos werd beloofd aan de persoon die uw zoon R. D. kon lokaliseren. U en uw zoon verhuisden naar de wijk La China in de stad San Felix in het departement Antioquia.

U en uw zoon dienden in november 2013 een visumaanvraag in om naar België te reizen. Uw zoon werd een visum geweigerd. U kon een visum bemachtigen omdat u sinds maart 2011 via het internet contact had met een Belgische man van Portugese origine, Joao Luiz Lemos, die u vroeg naar België te komen om hem na zijn operatie te verzorgen en eventueel met hem te trouwen. Op 2 december 2011, net voor uw vertrek naar België, diende u een klacht in bij de politie over de problemen die u en uw zoon hadden met de bendeleider R. V.. U reisde vervolgens met uw paspoort en een visum van korte duur naar België waar u op 6 december 2011 arriveerde. Op 26 januari 2012 vroeg u een verlenging van uw visum aan. Dit werd u geweigerd omdat u niet kon bewijzen over voldoende financiële middelen te beschikken om in uw onderhoud in België te voorzien. Op 31 januari 2012 diende u vervolgens een asielaanvraag in. In maart of april 2013 werden de sleutels van uw zoon zijn appartement gestolen om van daaruit drugs te verkopen. Hij legde een verklaring af bij de politie om zich te distantiëren van deze drugshandel. In juli 2013 diende uw zoon R. D. opnieuw een aanvraag in om een visum voor België te bemachtigen. Dit visum werd hem opnieuw geweigerd.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de georganiseerde criminele bendes en vreest u het geweld in Colombia.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw paspoort, aankomstverklaringen van de luchthaven van Spanje en België, een klacht bij het openbaar ministerie, een geapostilleerde geboorteakte van u en uw zoon R. D., scheidingsdocumenten van u en uw echtgenoot L. E. G. A., vier documenten in verband met de scholing die u hebt genoten, de identiteitskaart van uw zoon, een enveloppe, verschillende krantenartikels die betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in Colombia en een document van de psychologe Joëlle Conrotte van de dienst geestelijke gezondheid Le Méridien voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Colombia verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u problemen heeft met georganiseerde criminele bendes (CGVS pp.10,11). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u door deze

bendes gevisieerd werd omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, sociale groep en/of politieke overtuiging. De door u aangehaalde problemen bevinden zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaans met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de Colombiaanse overheid u geen bescherming bood omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie. Hoewel u verklaart sinds 1990 voortdurend problemen te hebben ondervonden met de criminele bendes, diende u pas op 2 december 2011, een drietal dagen voor uw vertrek naar België, een klacht in bij de politie (zie documenten). Gevraagd of de politie actie heeft ondernomen naar aanleiding van deze klacht, geeft u aan dat het in Colombia niet mogelijk is om zomaar een onderzoek te starten (CGVS p.20). Uit deze verklaring blijkt niet dat de politie u geen bescherming bood omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, sociale groep en/of politieke overtuiging. Bijgevolg kan de status van vluchteling u sowieso al niet worden toegekend.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat uw beweerde problemen van die aard zijn dat u een risico zou lopen op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, zoals bepaald in art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor u in aanmerking zou komen voor het statuut van subsidiaire bescherming.

Vooreerst blijkt uit uw asielsdossier dat u op 6 december 2011 in België aankwam en dat u zich pas op 31 januari 2012 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) meldde voor het indienen van een asielaanvraag nadat uw aanvraag tot verlenging van uw toeristenvisum was afgewezen. Dat u bijna twee maanden wachtte en eerst een aanvraag tot verlenging van uw visum indiende alvorens asiel aan te vragen, doet vragen rijzen aangaande de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u over voldoende informatie beschikte over het bestaan en de mogelijkheden van de asielprocedure. U reisde vanuit Colombia naar België met een toeristenvisum op uitnodiging van Joao Luiz Lemos, een Belg van Portugese origine, met wie u sinds maart 2011 contact had via het internet (CGVS pp.5,8). Hij vroeg u naar België te komen om voor hem te zorgen na zijn operatie en eventueel met hem te huwen (CGVS p.4). U verklaart dat Joao Luiz Lemos u aanraadde de geboortecertificaten van u en uw zoon R. D. te laten apostilleren voor het geval u een aanvraag tot bescherming zou indienen in België vanwege uw problemen in Colombia (CGVS pp.5,6). Wanneer u de vraag gesteld wordt waarom u pas na de weigerig van uw aanvraag tot verlenging van uw visum een asielaanvraag indiende, geeft u aan dat u uw internetvriend Joao eerst beter wilde leren kennen, meer tijd wilde met uw familie en dat u niet één van de zovele wilde zijn van mensen die asiel aanvroegen (CGVS p.7). Deze verklaring is weinig overtuigend. U verklaart Colombia te hebben verlaten na jarenlange bedreigingen en op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van de asielprocedure in België. Het feit dat u in deze situatie bijna twee maanden wachtte om een asielaanvraag in te dienen afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Daarnaast kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die aan de basis liggen van uw asielaanvraag vanwege uw tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen hieromtrent.

Uw verklaringen over de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek zijn niet geloofwaardig. U verklaart dat uw zoon, R. D. L. S., van mei 2011 tot half juni 2011 een relatie had met een meisje waar het bendelid R. V. zijn oog had laten op vallen (CGVS pp.15,16). Uw zoon werd daardoor voortdurend bedreigd en u kreeg te horen dat er een prijs van een miljoen pesos werd beloofd aan diegene die uw zoon zou uitleveren aan de bende (CGVS pp.15,16). U weet echter niet hoe het meisje met wie uw zoon een relatie had heet (CGVS p.16) en u verklaart haar naam nooit geweten te hebben (CGVS p.17). U weet evenmin op welke manier uw zoon dit meisje heeft leren kennen (CGVS p.17). Het is weinig geloofwaardig dat u zo weinig weet over de relatie die er de oorzaak van is dat uw zoon voortdurend bedreigd werd en dat een prijs van een miljoen pesos op het hoofd van uw zoon werd gezet. Zeker gezien het feit dat u op 2 december 2011, een aantal dagen voor uw vertrek naar België, een klacht indiende bij de politie (zie documenten), is het weinig aannemelijk dat u uw zoon niet meer informatie zou hebben gevraagd over zijn relatie en de gebeurtenissen die hierop volgden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u nergens in de klacht bij de politie de naam R. V., het bendelid die uw zoon bedreigde, vernoemt. Indien u een klacht indient bij de politie om bescherming te vragen voor uw problemen, is het weinig overtuigend dat u nergens concrete informatie geeft over de personen die verantwoordelijk zijn voor uw problemen. Tot slot moet worden aangestipt dat het merkwaardig is dat u

zich niet herinnert of u in maart, dan wel in april 2011 in de wijk Barichara woonde (CGVS p.11). Aangezien de problemen omtrent de relatie van uw zoon zich in deze wijk afspeelden, mag van u worden verwacht dat u preciezer kan aangeven op welk moment u daar woonde (CGVS p.11). Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw zoon kende met het bendelid R. V..

Wat betreft uw verklaringen over de andere problemen die u en uw zoon in Colombia ondervonden, dient eveneens te worden gesteld dat deze ongeloofwaardig zijn.

U verklaart dat u in 2002, toen u in de wijk El Pinal in Medellin woonde, telefoon kreeg van een bendelid en dat deze persoon u vertelde dat het plan bestond om vijf studenten, onder wie uw zoon R. D., te vermoorden omdat zij niet wilden deelnemen aan de drugs- en wapensmokkel in de school (CGVS p.10). Doordat u in een andere wijk ging wonen, kon uw zoon aan de dood ontsnappen (CGVS p.18). De vier schoolgenoten van uw zoon werden vermoord (CGVS p.18). Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. In eerste instantie legt u geen enkel document voor die deze verklaringen ondersteunt. Aangezien de ernst van de situatie – er werden vier scholieren vermoord – en uw verklaring dat het nieuws over deze gebeurtenis in de media is verschenen, doet het feit dat u geen enkel document voorlegt sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident (CGVS p.18). U legt bovendien wel een bundel nieuwsberichten en –artikels voor over andere incidenten en de algemene situatie in Colombia, waardoor het ontbreken van enig bewijs van uw verklaringen over de moord op de vier schoolgenoten van uw zoon nog meer in het oog springt. Het is daarnaast weinig aannemelijk dat u een telefoon ontvangt van een bendelid met de waarschuwing dat uw zoon en vier van zijn schoolgenoten zouden worden vermoord en dat u vervolgens nergens melding maakt van deze informatie om de dood van de vier schoolgenoten van uw zoon te voorkomen (CGVS pp.10,18). Gevraagd of u na uw verhuis nog iets gehoord heeft in verband met de moord op deze jongens, verklaart u ontwijkend dat er voortdurend moorden in de wijk gebeuren (CGVS p.19). Deze verklaring komt weinig doorleefd over en staat in contrast met uw verklaring dat u psychologische problemen had omdat u de wijk verliet en geen acties ondernam om de dood van de andere vier scholieren te voorkomen (CGVS p.18). Het is weinig aannemelijk dat in deze situatie niet meer interesse aan de dag zou gelegd hebben voor deze zaak.

Wat betreft de afpersingen waarvan u volgens uw verklaringen sinds vele jaren het slachtoffer van was, dient te worden gewezen op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periodes waarin deze afpersingen plaatsvonden. Zo verklaart u eerst dat u tot 2002 acht jaar lang 2000 pesos per week moest betalen (CGVS p.10). Uit deze verklaring kan worden geconcludeerd dat u vanaf 1994 werd afgeperst. Nadien verklaart u dat de afpersingen voor 2000 pesos per week in 1990 begonnen (CGVS p.11). U verklaart dat u later eerst 10% en dan 20% van uw loon moest afstaan en dat dit begon toen u in San Antonio de Prado, de wijk waarnaar u verhuisde in december 2002, woonde (CGVS pp.13,16). Wanneer u later gevraagd wordt vanaf wanneer u 10% van uw loon moest afstaan, geeft u aan dat dit in 1994 was (CGVS p.13). U verklaart dat u 10% moest afstaan in 1994 en dat het bedrag in 1996 verhoogd werd tot 20% (CGVS p.13). Geconfronteerd met de constatacie dat u eerst verklaarde dat u tot 2002 in El Pinal woonde en dat u eerst zei dat de afpersingen van 10% en 20% begonnen in de wijk San Antonio de Prado, verklaart u dat u zich vergiste van datum en dat u 2006 wilde zeggen in plaats van 1996 (CGVS p.13). Vervolgens verklaart u dat u zich niet meer kan herinneren sinds wanneer u 20% van uw loon moest afstaan (CGVS p.13). Dat u psychologische moeilijkheden heeft en dat u zich daarom niet alles goed herinnert, vormt geen overtuigende verklaring voor het feit dat u zulke uiteenlopende data opgeeft wanneer gepolst naar de periodes waarin u werd afgeperst (CGVS p.13). Vanwege uw tegenstrijdige verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de afpersingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest.

Uw verklaringen over de pogingen tot rekrutering van uw zoon R. D. zijn eveneens tegenstrijdig. Hoewel u eerst verklaart dat uw zoon slechts één keer het voorstel kreeg lid te worden van een bende in ruil voor 800000 pesos per maand, dat hij zei dat hij niet geïnteresseerd was en dat het daarmee uit was (CGVS p.15), verklaart u nadien dat uw zoon voortdurend werd gepusht om zich bij de bende aan te sluiten (CGVS p.17). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de pogingen om uw zoon te rekruteren.

Wat betreft de problemen van uw zoon na uw vertrek uit Colombia, namelijk het feit dat een drugdealer van op het appartement van uw zoon drugs wilde verdelen en uw zoon daarom een verklaring bij de politie heeft afgelegd (CGVS p.17), dient te worden gesteld dat deze problemen enkel en alleen betrekking hebben op uw zoon zodat geconcludeerd wordt dat u hierdoor geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt vanwege deze gebeurtenissen. Daarnaast legt u geen enkel document voor dat betrekking heeft op deze problemen, waardoor uw verklaringen door geen enkel objectief element worden ondersteund.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de bendes in Colombia vreest vanwege afpersingen en het feit dat uw zoon met de dood bedreigd wordt door een bendelid, R. V.. De reden waarom aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht, is dat u pas een asielaanvraag indiende net voordat uw tijdelijk visum zou vervallen en een verlenging van uw visum werd geweigerd en dat uw verklaringen over uw problemen in Colombia tegenstrijdig en onaannemelijk worden geacht. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, uw aankomstverklaringen in België en Spanje, de geboorteaktes van u en uw zoon R. D., uw echtscheidingsdocumenten, de documenten die betrekking hebben op opleidingen en de identiteitskaart van uw zoon hebben slechts betrekking op de identiteit van u en uw zoon, het feit dat u naar België kwam via Spanje en dat u en uw zoon scholing hebben genoten maar kunnen geenszins een ander licht werpen op bovenstaande beslissing. De klacht die u neerlegde bij de politie in San Felix, is slechts een weergave van uw verklaringen maar vormt op zich geen bewijs dat de door u verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. De documenten van uw psychologe Joëlle Conrotte van Le Méridien, Service de Santé Mentale Agréé par la COCOF geven aan dat u kampt met psychologische problemen. De oorzaken die aan de basis van deze psychologische problemen zouden liggen en die door uw psychologe op papier werden gesteld, zijn opnieuw slechts een neerslag van uw verklaringen en kunnen geen verband met de criteria voor internationale bescherming aantonen gezien uw verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden. De bundel krantenberichten die u voorlegt, toont de algemene situatie van onveiligheid in uw land aan, maar vermag evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Wat uw vrees voor het geweld in Colombia en bijgevolg uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 c betreft, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd. Uit grondige en uitgebreide research door CEDOCA blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland en niet in de steden (Zie COI Focus Colombia. Actuele Veiligheidssituatie 13 september 2013). In bepaalde regio's in de grensgebieden met Venezuela, Panama en Ecuador en in een beperkt aantal andere landelijke gebieden lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig veralgemeend geweld in het kader van het intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van willekeurig, veralgemeend geweld in het kader van een gewapend conflict.

De veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in de steden als Medellin, waarvan u afkomstig bent, en in de stad San Felix, waar u later woonde, zijn duidelijk verschillend van die op het platteland. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd en die het gevolg zijn van het intern gewapend conflict betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit conflict-gerelateerd geweld in de steden is desgevallend Vluchtelingenconventie-gerelateerd. Belangrijk om op te merken is dat uw asielaanvraag en de door u ingeroepen vluchtmotieven grondig en individueel beoordeeld werden in het licht van de Vluchtelingenconventie en in het licht van de bepalingen omtrent subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 §2 a en b. Gezien het vastgestelde weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielprofiel. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag afgewezen.

Rekening houdend met alle individuele elementen van uw dossier, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u in de stad Medellin, noch in de stad San Felix noch in de hoofdstad Bogota (waar uw zoon zich thans bevindt) conflict-gerelateerd geweld hoeft te vrezen en loopt u bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de “*Schending van de artikels 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 - Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 - Schending van het artikel 3 van het EYRM - Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten - Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoekster nabij het CGVS - Gebrek aan het in overweging nemen van de psychologische staat van de verzoekster, nochtans geattesteerd door het voorleggen van een document opgesteld door een psycholoog - Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door liet artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15/12/1980”.*

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953

(Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoekster meent dat zij moet beschouwd worden als deel uitmakende van een bepaalde sociale groep, met name *“een sociale groep van de Colombiaanse bevolking waarvan de leden niet kunnen genieten over een werkelijke en effectieve bescherming vanwege de Colombiaanse autoriteiten, machteloos om de handelingen van de bendes te laten begaan die een impact hebben over het geheel van het Colombiaans grondgebied”*. Verzoeksters argumentatie kan geenszins overtuigen, niet in het minst nu zij in haar specifieke geval niet aantoont dat haar “slachtoffer-zijn” een aangeboren kenmerk is of een gemeenschappelijke achtergrond heeft, noch dat deze groep cumulatief genomen als afwijkend zou worden beschouwd. Verzoekster gaat er aan voorbij dat *“de sociale groep”* in vluchtelingrechtelijke zin, de grond van de vervolging dient uit te maken en niet het resultaat hiervan.

Verzoekster voert aan afgeperst te worden door bendeleden en ook haar zoon zou bedreigd en benaderd zijn voor rekrutering door bendeleden.

3.2. Verzoekster toont niet aan dat ze bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Colombiaanse autoriteiten. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Zoals de commissaris-generaal reeds vaststelde (*“Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de Colombiaanse overheid u geen bescherming bood omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie. Hoewel u verklaart sinds 1990 voortdurend problemen te hebben ondervonden met de criminele bendes, diende u pas op 2 december 2011, een drietal dagen voor uw vertrek naar België, een klacht in bij de politie (zie documenten). Gevraagd of de politie actie heeft ondernomen naar aanleiding van deze klacht, geeft u aan dat het in Colombia niet mogelijk is om zomaar een onderzoek te starten (CGVS p.20). Uit deze verklaring blijkt niet dat de politie u geen bescherming bood omwille van één van de redenen van de Vluchtelingenconventie, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, sociale groep en/of politieke overtuiging.”*), heeft verzoekster voor haar beweerde problemen vanaf 1990 slechts vlak voorafgaand aan haar vertrek in 2011 een klacht ingediend. Verzoekster is dus zelf in gebreke gebleven bescherming te vragen. Dit is niet aanvaardbaar, temeer er doodsb bedreigingen zouden zijn geuit die geleid hebben tot de dood van vier studenten, waarvan verzoekster op de hoogte was en waarvan zij zou nagelaten hebben dit kenbaar te maken aan de Colombiaanse autoriteiten. Daar waar verzoekster de objectieve informatie *COI Focus – Colombia – Actuele Veiligheidssituatie* van 13 september 2013 citeert, betreffen de passages de aard, locatie en intensiteit van het geweld en de situatie van intra-stedelijke ontheemden, doch niet de mogelijkheid om eventueel beroep te doen op nationale bescherming. Derhalve is geenszins aangetoond dat de nationale autoriteiten *in casu* geen bescherming zouden kunnen geboden hebben indien de feiten waarachtig zijn, wat niet wordt aangetoond.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken.

Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.5. Dat verzoekster niet onmiddellijk na het ontvluchten van haar land van herkomst asiel heeft aangevraagd, haalt de geloofwaardigheid van verzoekster haar asielmotieven volledig onderuit. Immers kan van een asielzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanningen onderneemt om deze te bekomen. Het is dan ook niet aanvaardbaar dat verzoekster reeds op 6 december 2011 aankwam en slechts omdat haar verlenging van haar visum geweigerd werd asiel aanvraag op 31 januari 2012. Hieruit kan alleszins blijken dat verzoekster internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, te meer zij wel degelijk op de hoogte was van de asielprocedure (gehoor p. 6-7), wat de door haar ingeroepen ernst van de vervolging in zeer sterke mate relativeert. Indien lovenswaardig is dat verzoekster verklaart "*ik wil geen last betekenen voor de overheid*" (gehoor p. 7), dan kan tevens blijken dat zij initieel enkel een legaal verblijf op het oog had en heeft en niet beoogde erkend te worden als vluchteling of subsidiaire bescherming te genieten.

3.6. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.7. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, temeer de klacht enkel een weergave betreft van verzoeksters eigen verklaringen dienaangaande zonder dat hiervan de echtheid is geverifieerd. Dat verzoekster de naam van het meisje niet kent, is niet realistisch noch aanvaardbaar indien verzoekster de feiten werkelijk zou hebben ervaren, noch is aanvaardbaar dat ze de naam van de dader niet heeft vermeld in de klacht indien ze werkelijk rechtsbescherming voor haar en haar zoon beoogde. Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoekster vrijwillig essentiële informatie heeft achtergehouden voor de Colombiaanse autoriteiten en aldus het desgevallend onderzoek zelf heeft gehinderd, wat geenszins irrelevant kan worden genoemd. Verder kan blijken dat de beweerde vervolging door R.V. enkel berust op de derdenverklaringen van A.Q. (gehoor p. 16, p. 20) noch ziet de Raad in waarom één miljoen pesos zou worden gegeven aan de persoon die verzoeksters zoon wist wonen aangezien verzoeksters zoon op bezoek ging in Barichara bij het desbetreffende meisje (gehoor p. 16-17) zodat hij aldaar kon gelokaliseerd worden. Verder werd de relatie stopgezet midden juni 2011 (gehoor p. 15, p. 17) zodat de beweerde vervolging evenmin actueel is. Verzoekster geeft verder ook zelf aan dat haar zoon met R.V. geen problemen meer heeft gehad "*want hij is verhuisd*" (gehoor p. 18). Bovendien is het evenmin aanvaardbaar dat verzoekster slechts op 2 december 2011 klacht heeft ingediend voor feiten die vijf maand eerder plaatsvonden, wat het bestaan en de ernst van de feiten volkomen ondergraaft, zeker gezien het leven van haar zoon op het spel stond. Dat verzoekster zich op dat moment in veiligheid kon brengen, neemt niet weg dat in de door verzoekster beweerde feiten haar zoon nog altijd en alsdan zonder zijn moeder een ernstig risico zou gelopen hebben en nog altijd loopt, *quod non*. Daar waar verzoekster nog meent dat "*dit document herneemt het geheel van de problemen ondervonden door de*

verzoekster gedurende jaren met de leden van de verschillende gewapende criminele bendes die ronddwalen in de wijk van San Antonio de Prado”, merkt de Raad op dat conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken, het aan verzoeker is om te voorzien in een vertaling.

3.8. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 195-196). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Aldus staat het aan verzoekster de moord op de vier studenten te adstrueren zeker gezien verzoekster zelf verklaarde dat hierover gerapporteerd werd in de media (gehoor p. 18) en verzoekster bovendien talrijke andere algemene krantenartikelen voorlegt. Dat “*verzoekster vreesde van te worden blootgesteld, alsook haar zoon, aan represailles vanwege de leden van deze bende, in het geval dat ze poogde om de autoriteiten en/of betrokken andere studenten te waarschuwen*” kan haar nalaten een beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten geenszins verschonen, laat staan haar nalaten de betrokken studenten in te lichten gezien dit zou gelijkstaan aan schuldig verzuim.

3.9. Indien verzoekster zich inderdaad corrigeerde van 1996 naar 2006 dan blijft de begindatum van de betalingen nog altijd verschillend, 1990 dan wel 1994. Naast verzoeksters incoherente verklaringen omtrent de afpersingen, kan verder niet blijken dat verzoekster zich niet kon hervestigen om aan deze betalingen te ontkomen, noch kan blijken dat deze eisen tot betaling dermate ernstig waren dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaken, temeer verzoeksters zoon wel degelijk kon weigeren, weliswaar mits opzegging van zijn job (gehoor p. 12). Daargelaten dat niet uitgesloten is dat verzoeksters zoon slechts één maal 800 000 pesos werd geboden om toe te treden, is dit in hoofdte van verzoekster geen persoonlijke vrees. Eenzelfde conclusie geldt de beweerde problemen op verzoeksters zoons appartement.

3.10. De commissaris-generaal stelde in deze aldus terecht vast dat verzoeksters voorgehouden probleem louter gemeenrechtelijke problemen betreffen die niet worden aangetoond en waarvan evenmin wordt aangegeven hoe deze kunnen steunen op de Vluchtelingenconventie. Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoekster vreest in Colombia te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.11. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan.

3.12. Wat ten slotte de algemene veiligheidssituatie in Medellín betreft, blijkt uit de “*COI Focus Colombia – actuele veiligheidssituatie*” van 13 september 2013, dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn

van aan het gewapend conflict gerelateerd geweld. Indien uit de Cedoca-informatie blijkt dat steden, zoals onder andere Medellín, inderdaad niet vrij zijn van problemen en van incidenten, blijkt hieruit tevens dat de veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in de steden als Medellín duidelijk verschillend zijn van het platteland. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen. Het geweld in de steden is slechts in geringe en indirecte mate gelieerd aan het gewapend conflict. Verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging werd in deze reeds ongeloofwaardig geacht. Derhalve staat voor verzoekster wel degelijk een intern hervestigingsalternatief in de stad Medellín open.

3.13. Verzoekster brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren en tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het juridisch adstrueren van de motiveringsplicht, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.15. Verzoekster vroeg tevens ten subsidiaire titel de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.16. Verzoekster meent tot slot in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.17. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887) in acht genomen wat bovenvermeld is over de algemene veiligheidssituatie. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.18. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK